Bogár László

(SZD)ESZTELENSÉG

Éppen huszonöt évvel ezelőtt alakult politikai párttá a Szabad Kezdeményezések Hálózata nevű mozgalom, és ezzel létrejött a Szabad Demokraták Szövetsége (SZDSZ), amelynek végleges *intézményes* felszámolása zajlik most. Ebben az írásban arra a talányra próbálok választ keresni, hogy vajon mi és hogyan akadályozta meg a magyar társadalmat abban, hogy idejében észlelje az SZDSZ nevű „jelenséghalmaz" valóságos természetét. A kérdés azért nem egészen érdektelen, mert túl a felbecsülhetetlen szellemi pusztításon, csak a magyar gazdaság által elszenvedett anyagi erőforrás veszteség, ami e politikai alakzat „számlájára írható", tízezer milliárd forintos nagyságrendű. S mivel a dolgok természetének megértéséhez a dolgok történetének megértése adja a kulcsot, próbáljuk az elmúlt évtizedek rövid történetében elhelyezni az SZDSZ-t.

Különös belegondolni, hogy ez a most végleg megszűnő párt kis híján a legnagyobb politikai erő lett az első helyet megszerző MDF mögött az 1990-es első „szabad" választásokon. Ketten együtt éppen kétharmados arányt képviseltek a Parlamentben, ezért sokan felvetették, hogy alakítsanak „nagykoalíciót", amire aztán végül is formálisan nem került sor, de a folyamatosan elfogyó SZDSZ mégis meghatározó politikai erő maradt, és valójában, formális megszűnése ellenére, ma is az. *S hogy meddig maradhat az, nos, ez a magyar nemzet nevű emberi közösség jövőjének egyik döntő kérdése.* Mára mindkét akkor meghatározó párt lényegében eltűnt, és ez legyen intő jel arra nézvést, hogy a rendszerváltozás rendszerének politikai szerkezete még mindig kellőképpen labilis ahhoz, hogy komolyan hihessünk egy-egy politikai alakzat „örökös" vezető szerepében. Ha kétharmados szintről is lehet nullára „olvadni", akkor ez azt jelentheti, hogy sem a pártok, sem a magyar választó pártpreferenciái nincsenek nyugvóponton, és úgy tűnik, nem is igen lesznek egyhamar. Ennek alapvető oka, hogy a pártok valóságos önazonossága a választók döntő többsége számára tökéletesen rejtve marad – ráadásul ez a döntő többség akkor sem tudna semmit sem kezdeni, ha történetesen ismerné a valódi azonosságukat. De még mielőtt ennek kapcsán kitérnénk annak elemzésére, hogy vajon miért *„vezettette magát szembekötve vakon"* a magyar választók jelentős része az 1990-es választásokon, vagyis miért tette kicsi híján legnagyobb párttá az SZDSZ-t, érdemes egy picit elmerengeni az elődszervezet nevén.

„(…) a pártok valóságos önazonossága a választók döntő többsége számára tökéletesen rejtve marad".

A Szabad Kezdeményezések Hálózata, amely ugyanazon 1988-as év elején jött létre, amikor az SZDSZ, elnevezésben egy olyan fogalom szerepel, amelynek kutatása az utóbbi néhány év során a tudomány egyik legfantasztikusabb távlatokat felrajzoló területévé vált. A globális rendszereket illető *hálózatkutatásban* mi magyarok megint úttörőszerepet vállaltunk, hisz az erdélyi származású Barabási Albert László a

kérdéskör világszerte leginkább ismert alakjává vált az elmúlt néhány év során, igaz, nem Erdélyben, hanem Amerikában. Kutatásaiból kiderült, hogy az élettelen világ, az élő világ és ez utóbbin belül az emberi világ szinte minden fontos jelensége mögött többszörösen összetett komplex rendszerek, úgynevezett „skálafüggetlen hálózatok" körvonalai bontakoznak ki. Némi túlzással azt is mondhatnánk, hogy a létezés egyik alapvető mintázata a komplex rendszerként működő hálózat. A hálózatban az egyes elemek látszólag véletlenszerűen helyezkednek el. Bár igaz, hogy nincs hagyományos értelemben vett hierarchia mindenütt, azonban a kutatások bebizonyították, hogy a véletlenszerűség sem állja meg teljesen a helyét. A hálózat „önépítő" logikája ugyanis azzal jár, hogy sajátos mintázatokat követő eloszlásban ugyan, de olyan úgynevezett „erősen kapcsolt" pontok jönnek létre, amelyek növekedése öngerjesztő. Ez azt jelenti, azzal, hogy több kapcsolatuk van, megnövekszik a képességük arra, hogy még gyorsabban építsék tovább kapcsolataikat. A hálózatos rendszerben tehát gyorsan kialakul az egymással vetélkedő, de azért együttműködés jeleit is mutató erősen kapcsolt pontok „láthatatlan szuperstruktúrája". Ez a mindössze négyéves tudományág a felismerések gyakorlati alkalmazása tekintetében még nagyon az elején tart, mindemellett máris jó néhány elgondolkodtató eredmény született: megvizsgálták például a skálafüggetlen hálózatok hibatűrő képességét, és azt találták, hogy megdöbbentően „ütésállóak" és rugalmasak, ha véletlenszerűen távolítunk el csomópontokat. Ha a hálózatot véletlenszerű pontokon éri támadás, egyszerűen az történik, hogy pillanatok alatt más csomópontok veszik át a szerepüket. Ebben rejlik a hálózatok rendkívüli szívóssága, és a rengeteg folyamatosan fennálló hiba, sérülés ellenére fennálló hihetetlen stabilitása. Ha viszont az „erősen kapcsolt csomópontokat" ütjük ki, a hálózat is gyorsan szétesik – a gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a véletlenszerű meghibásodások nem fenyegetik az ilyen hálózatok integritását, a célzott támadásokkal szemben azonban szinte teljesen védtelenek. A hálózati szerveződés tehát elképesztő erejű rugalmasságot és ütésállóságot biztosít, és ezen belül az erősen kapcsolt pontoknak kulcsszerepe van, hisz ők az önjavító háló legfőbb szereplői, *de egyúttal az Achilles-sarkai is*. Mindez azért igazán érdekes, mert bár például a vándormadarak csodás önsegítő és önkijavító aerodinamikai ékalakzatai is ilyen hálózatok, ám a rákos burjánzások és a belőlük kiinduló áttétek, vagy a transznacionális vállalatbirodalmak *is* hálózatokként jönnek létre s működnek. A hálózatkutatás valójában a komplex rendszerek viselkedést vizsgálja, így a rendszerelmélet egyik leágazása, akárcsak az a sajátos tudományterület, amit „káoszelméletként" szokás említeni. Az utóbbi elnevezés ugyan kicsit pontatlan, talán félre is értelmezhető, a lényeget mégis megvilágítja. E lényeg pedig nem más, mint az a sajátos összefüggés, amit a komplex rendszereket vizsgáló elemzők tártak fel az ötvenes évek végén. A felismert jelenséget *„indeterminisztikusan determinisztikus komplex rendszerekben fellépő örvényléseket leíró algoritmusok"* világaként fogalmazták meg. Persze tudták, hogy ezen a néven aligha futna be nagy karriert a felfedezés, így elnevezték káoszelméletnek. Valójában nem kaotikusak ezek a rendszerek, a „rendezetlenség" szó hétköznapi értelmében, sőt nagyon is szigorú rend uralkodik bennük. Ám

„Ha (…) az »erősen kapcsolt csomópontokat« ütjük ki, a hálózat is gyorsan szétesik – a gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a véletlenszerű meghibásodások nem fenyegetik az ilyen hálózatok integritását, a célzott támadásokkal szemben azonban szinte teljesen védtelenek."

éppen többszörösen összetett jellegükből adódóan a bennük fellépő csekély súlyú változások is drámai módon átrendezhetik az egész komplexumot. Ezt fejezi ki a metafora, amely „pillangó effektusként" híresült el. Eszerint, ha egy pillangó meglibbenti a szárnyát Dél-Amerikában, akár ez is eldöntheti, hogy lesz-e tájfun néhány hét múlva a Fülöp-szigeteken. Vagyis nagyon összetett, magas komplexitású rendszerekben igen csekély hatások is alapvetően megváltoztathatják a rendszer viselkedését, kimeneti következményeit. Az egész komplex rendszer tehát „fekete dobozként" működik, látjuk, hogy mik a bemenetek és mik a kimenetek, de hogy magában a rendszerben valójában mi megy végbe, legfeljebb sejthetjük. Az öngerjesztő örvénylések kutatói arra is rájöttek, hogy a természet olyan látszólag különböző jelenséghalmazai, mint az atombombában fellépő láncreakció, a lavina, a kamatos kamat vagy a rákos burjánzás nagyon hasonló mintázatokat mutatnak. A közös lényeg a „kisgömböc" népmesei metaforájában foglalható össze, vagyis olyan öngerjesztő örvénylésekről van szó, amelyek a rendszer belső, jellegzetesen hálózati struktúráiból indulnak ki, válnak csillapíthatatlan, „fékeveszett" önfelélő, létpusztító folyamatokká. És ha valóban nem képesek létrejönni, felépülni csillapító mechanizmusok, akkor a rendszer megsemmisíti önmagát.

Visszatérve történetünk eredeti fonalához a Szabad Kezdeményezések Hálózata is valami ilyen öngerjesztő örvénylésre épülő hálózati szerveződés volt. A „semmiből" hihetetlenül rövid idő alatt vált ismert és elismert, tehát igen népszerű szerveződéssé, és e tekintetben a hálózati szerveződés minden előnyét gátlástalan terjeszkedésre használta fel. Az alábbiakban azokat a legfőbb „toposzokat" elemezzük, amelyek e hálózat elképesztően militáns működését megalapozták. Ezek felsorolásszerűen a következők: mindenekelőtt a harcos „antikommunizmus"; ehhez szorosan kapcsolódva 1956 és főként a Nagy Imre-kultusz totális kisajátítása; radikális „államellenesség" („Az állam a legrosszabb tulajdonos", „Az állam vonuljon ki mindenünnen" stb.); a „szabadság" univerzális kultusza; ehhez kapcsolódóan az „emberi jogok" magasztalása (a közösségi jogok rovására). És végül, de nem utolsó sorban a környezetvédelmi és a szociális „érzékenység"; az utóbbi a szegényekhez kapcsolódóan, ám valójában minden peremhelyzetű személy „felkarolása" a homoszexuálisoktól a cigányokon át a fogyatékkal élőkig és a hajléktalanokig. Íme, a „szabadság" enciklopédikus pontosságú panorámája, és legfőképpen a magabiztos ígéret: „Tudjuk, merjük, tesszük".

„(…) nagyon összetett, magas komplexitású rendszerekben igen csekély hatások is alapvetően megváltoztathatják a rendszer viselkedését".

Mielőtt belekezdenénk, térjünk vissza kicsit a rákos burjánzás metaforájához. A *lokális* SZDSZ és elődje, a Szabad Kezdeményezések Hálózata valójában már „áttét" (legalább is ebben a kontextusban feltétlenül), az önmaga létét is tagadó *globális SZDSZ* planetáris „szuperstruktúrájának", mint primer tumornak a metasztázisa. A „Tudjuk, merjük, tesszük" szlogen pedig a ráksejtek „szabad és büszke" népének fölényesen lendületes kinyilatkozása arról, hogy „ráknak lenni jó", a végső cél pedig, igazából, egy olyan élőlény prototípusának kikísérletezése, amely csupa ráksejtből áll. És persze annak hangoztatása, hogy milyen szánalmasan „elmaradott" is a konzervatív, hagyományos világszemlélet, amely mindezt gyanakvással fogadja. Ez a kozmikus képtelenség, a 19. századi liberalizmus, az „önző egyént" a világegyetem központjába állítani igyekvő törekvésének végsőkig történő túlhajtása. Az önző egyén ugyanis nem reflektál egy korántsem lényegtelen kérdésre. Arra, hogy vajon megfizette-e a „piaci árat"

– hisz mint tudjuk, „nincs ingyen ebéd" – azért az önzetlen, sőt önfeláldozó szeretetért, amit azoktól az emberektől (szülők, rokonok, tanárok, barátok, szerelmek stb.) kapott, akik nélkül ő most nemcsak, hogy sikeres önző egyén nem lehetne, de egyáltalán nem is létezne, hisz meg sem születhetett volna.

A lendületesen lehengerlő retorika, *a globális véleményhatalmi diktatúra lokális megjelenítése* hatalmas sikert hozott az SZDSZ számára, ám ebben döntő szerepet játszott az a tény, hogy a média meghatározó *actor*ai mind az ő stratégiáját szolgálták. És, ha már itt tartunk, fontos rögzíteni, hogy a kereskedelem, a pénzhatalom és a média, mint az emberi társadalmak legfőbb közvetítő mezői régóta a *globális SZDSZ* irányítása alatt állnak. (Az a tény köti össze őket, hogy a kereskedelem a fizikai árukat közvetíti, a pénzhatalom a szimbolikus árut, a pénzt, a média pedig a szimbólumok szimbólumait, az eszméket, a világértelmezés-logikákat.) És aki egyszerre tartja ellenőrzése alatt ezeket a közvetítő mezőket, a világ ura. Ám ez az uralom nem az alkotó-építő, hanem a felélő-kifosztó létrontó hatalom struktúra-dinamikája, amit a régi vicc úgy ír le, hogy a tanító mindig „kiváló" ötleteket ad a libák pusztulásának megállítására, és a végén, slusszpoénként (mikor már valamennyi liba elpusztult) csak annyit tesz hozzá sajnálkozva, hogy, ó, de kár, még annyi jó ötletem lett volna. Vagy, ahogy Tóth Ferenc zseniális dolgozatában („Államosítás az ókori Egyiptomban") elemzi, József, a fáraó főszámvevője pontosan ugyanazokat a tanácsokat adta az uralkodónak, mint az SZDSZ a rendszerváltozás kormányainak. És, hááát, meg is lett az „eredménye" – mindkét esetben. Tehát a világparazitaként működő globális SZDSZ és lokális „folytatása" iszonyú pusztítást vitt végbe a magyar politikai térben. Lássuk most már, hogy miként.

A globális média helyi szerveződésein keresztül végig uralták a tematizációs és értelmezési mezőket, vagyis ők mondták meg, hogy miről, és mit illik gondolnia és mondania annak, akinek kedves az élete, vagyis mi a politikailag „korrekt" beszéd- és viselkedési mód. Ha megpróbálnánk feltárni, hogy az a több mint egymillió ember, aki 1990-ben rájuk szavazott, ám később már nem, mivel indokolná végzetes tévedését, akkor első helyre mindenképpen az SZDSZ harcos és lehengerlő, mindent túlharsogó antikommunizmusa kerülne. Ez a dolog két okból is bizarr. Egyfelől azért, mert a „kommunizmus" akkor már legalább huszonöt éve (a hatvanas évektől) Magyarországon volt a legelviselhetőbb (a „gulyáskommunizmus" és „legvidámabb barakk" kifejezések ezt erősítik meg) és nem volt mindent elsöprő indulat ellene. Könnyen lehet, hogy az idevágó vicc poénjának azt a tanulságát kívánták alkalmazni, hogy „nincs, de igény volna rá" – s úgy látszik, *volt*. A másik, és történetfilozófiai mélyszerkezetét tekintve sokkal fontosabb ok az, hogy „a kommunista" létkarakterének a megértése csak akkor lehetséges, ha figyelembe vesszük, hogy a jakobinus, a bolsevik (vagyis a kommunista) és napjaink neoliberális „globálnyikja" valójában ugyanannak a meghatározhatatlan nevű, és saját állítása szerint „nem létező" pusztító világerőnek egy-egy történelmi alakváltozatát testesíti meg. Ebbe a kontextusba ágyazva különösen megrendítő tény, hogy a magyar társadalom döntő többsége abszolúte képtelen volt átlátni,

„A globális média helyi szerveződésein keresztül végig uralták a tematizációs és értelmezési mezőket, vagyis ők mondták meg, hogy miről, és mit illik gondolnia és mondania annak, akinek kedves az élete, vagyis mi a politikailag »korrekt« beszéd- és viselkedési mód."

hogy „a kommunista" csupán jelentéktelen epizódja mindannak, amit a *globális SZDSZ* jelenít meg hosszú évezredek óta. És ami még rosszabb, ma sem látja át! Ez is azt mutatja, hogy milyen professzionálisan működik az a történelmi manipulatív mechanizmus, amit ez a világerő felépített és üzemeltet. Mivel a magyar rendszerváltozás nevű globális birodalomváltás egyik döntő fontosságú legitimációs talapzatát 1956, pontosabban az 1956-os forradalom „eszméivel" való azonosulás jellemezte, így érthető, hogy a politikai küzdelem 1956-ért, pontosabban 1956 eszmei örökségének kisajátításáért is zajlott és zajlik ma is. Tekintettel arra, hogy a Nagy Imre körül csoportosuló, vagyis Nagy Imrét felépítő és működtető erők szinte kivétel nélkül a globális SZDSZ legkiválóbb ügynökei voltak, nem ütközött különösebb nehézségbe számukra 1956 kisajátítása. Az egész *monstre* cirkuszi játékot, amivé látványtechnikailag a Nagy Imre temetést tették, tökéletesen az SZDSZ hamis tematizációs értelmezési keretének ketrecébe építették, így aligha véletlen, hogy az antikommunizmus politikai-kommunikációs szimbolikája ettől kezdve teljesen az ő ellenőrzésük alatt állt. Tanulságos a temetésnek az az eleme is, ami Orbán nevezetes beszédéhez kapcsolódik. Orbán Viktor máig büszke arra, hogy a szovjet csapatok kivonulásának harsány követelésével a lehető legradikálisabban bátor történelmi tettet vitte végbe. Ehhez a mítoszhoz az a történet is kapcsolódik, hogy Vásárhelyi Miklós, a ceremónia legfelsőbb irányítója, aggodalmaskodva, előzetesen látni akarta a beszédet, ám Orbán megtagadta. Nyílván kihúzta volna belőle a szovjet csapatok kivonásának követelését, véli máig is Orbán Viktor – ez azonban tévedés. A halála előtti hónapokban beszélgettem Vásárhelyi Miklóssal, aki elégedetten mesélte el, hogy Orbán máig ebben a hitben él, ő azonban egész más miatt akarta előzetesen látni a beszéd szövegét. Azért, mert attól tartott, hogy az ifjú Orbán Viktor majd azt fogja követelni a jövő nemzedéke nevében, hogy semmiféle birodalmi függésből nem kérünk a továbbiakban, tehát, miként Csurka István fogalmazott, nem igazán szeretnénk, hogy a moszkvai húskampóról a washingtoni húskampóra akasszanak át bennünket a nagy globális húsüzletben. Ennek kimondása azonban szerencsére – mármint Vásárhelyi és a globális SZDSZ szerencséjére – nem következett be. Tehát Orbán Viktor még csak nem is utalt arra híres beszédében, hogy általában a [mai *(A szerk.)*] birodalmakból, illetve a birodalmi függésből és főként kifosztásból kezd elegünk lenni. Vásárhelyi kuncogva hozzátette, hogy a szovjet birodalomnak verbálisan nekimenni, akkor, 1989 nyarán, már teljesen kockázatmentes tett volt, amihez semmilyen bátorság nem kellett. Egyszerűen azért nem, mert a színfalak mögött akkor már minden alapvető kérdés régen eldőlt, de a beszédhez kapcsolódó hamis mitológia máig segíti a *globális SZDSZ* zavartalan hatalomgyakorlását.

„(…) a jakobinus, a bolsevik (vagyis a kommunista) és napjaink neoliberális »globálnyikja« valójában ugyanannak a meghatározhatatlan nevű, és saját állítása szerint »nem létező« pusztító világerőnek egy-egy történelmi alakváltozatát testesíti meg."

A globális SZDSZ irányítása alatt azonban a legnagyobb pusztítást azzal vitte végbe a lokális SZDSZ, hogy sikeresen mosta be a köztudatba – vagy inkább „köztudatlanságba" –, hogy „Az állam a legrosszabb tulajdonos". A Nagy Imre-temetés után néhány hónappal zajlott le Washingtonban az a konferencia sorozat, melynek eredményeit, stratégiai döntéseit azóta is „Washingtoni Konszenzus" néven szokták emlegetni. Minden túlzás nélkül állítható, hogy ez egy

komplex „államellenes összeesküvés" volt, hisz a megállapodás lényegét pontosan visszatükröző hármas jelszó, „Liberalizálj, deregulálj, privatizálj" a nemzetállam intézményes felszámolásának legbrutálisabb eszközét jelentette. Mind tulajdonosi, mind szabályozói szerepkörében megsemmisítésre ítélte a nemzetállamokat, a globális SZDSZ által képviselt planetáris szuperstruktúra kényszerítő hatalmi gépezetét megtestesítő multinacionális vállalatok szabad behatolásának biztosítása érdekében. A Nemzetközi Valutaalap, a Világbank, a Kereskedelmi Világszervezet, a hitelminősítők és a nagy auditáló cégek jelentették a globális figyelmeztető-fegyelmező hatalmat, a globális média pedig hamis tematizációs és értelmező komplexumként a véleményhatalmi diktatúra zavartalan gyakorlását alapozta meg. Ez a globális „államellenes összeesküvés" a világ egészére nézve is igen sikeres volt, de Magyarország esetében e sikeresség egyenesen végzetesnek mondható. Ennek oka nemcsak abban keresendő, hogy nálunk volt a legbrutálisabb, a leggátlástalanabb és egyben a legcinikusabb a lokális SZDSZ, hanem egyúttal a legtudatlanabb és -felkészületlenebb a társadalom, s a leginkább kollaboráns a lokális társadalmi, gazdasági, kulturális és politikai elit. Így aztán gyakorlatilag az összes meghatározó „hálózat", a pénzügyi, banki, biztosítási, kereskedelmi, energetikai, távközlési, hírközlési és médiaszolgáltatás, valamint a közüzemi szolgáltatások zöme külföldi tulajdonú óriásvállalatok ellenőrzése alá került. Az esetek jelentős részében ezek a vállalatok állami többségű vagy akár százszázalékosan állami tulajdonban lévő vállalatok voltak az „eredeti élőhelyükön" – tehát legfeljebb *„transzetatizálás*ról" és semmiképpen nem privatizálásról volt szó. Tragikomikus módon minden más ország államának jó üzlet Magyarországon ilyen-olyan hálózatokat üzemeltetni, csak éppen a magyar államnak nem, vagy legalábbis eddig nem volt az.

A lokális SZDSZ hatalmas és professzionális teljesítménye, hogy mindezt anélkül tudta véghezvinni, hogy a magyar társadalom észlelte volna. Vagyis, ahogy a „Menj el, menj el szegény magyar" című népdal szövege mondja: *„vezettetjük magunkat szembekötve vakon, elfajult testvérinktől csinált hamis álutakon"*. Valószínűleg e „kés a vajban" hatás ösztönözte arra Kis Jánost, hogy megírja híres dolgozatát „A rendszerváltásnak vége" címmel a *Beszélő* 1996. augusztus–szeptemberi számában. Az írás fő üzenete, hogy a lokális SZDSZ, hála a magyar társadalom végzetes tudatlanságának, a helyi elitek végtelen kollaboráns korruptságának, tökéletesen kifosztotta az országot, pontosabban sikeresen „rászerelte" azokat a kifosztó szivattyúkat, amelyek segítségével a globális SZDSZ számára a folyamatos kifoszthatóság állapotában tartható. De – siet hozzátenni a szerző – nem szabad, hogy könnyelműen azt gondoljuk, ezután már bármit megtehetünk, sőt esetleg provokatív módon meg is tegyünk. Óvakodni kellene, ahogyan Kis János fogalmaz, az úgynevezett „macsó" liberalizmustól, amely nemcsak folyamatosan kifosztja a magyar társadalmat, de látványosan porig is alázza, nap mint nap. Legjobb lenne, ha a lokális SZDSZ, miután teljesítette kötelességét, szép lassan „kivezetné" magát a politikai mezőből.

„(…) a szovjet birodalomnak verbálisan nekimenni, akkor, 1989 nyarán, már teljesen kockázatmentes tett volt, amihez semmilyen bátorság nem kellett. Egyszerűen azért nem, mert a színfalak mögött akkor már minden alapvető kérdés régen eldőlt, de a beszédhez kapcsolódó hamis mitológia máig is segíti a globális SZDSZ zavartalan hatalomgyakorlását."

Minden a miénk, nincs már szükség arra, hogy „élő bűnjelként" továbbra is jelen legyünk, és állandóan ingereljük a fokozódó kifosztottsága nyomán egyre frusztráltabb magyar társadalmat. Azok a tragikomikus próbálkozások, amelyekkel most a lokális SZDSZ legkülönbözőbb roncsai kísérlik meg a globális SZDSZ (vagyis a „globalo-gazdi") egyre nyilvánvalóbb akarata ellenére nemcsak fenntartani magukat, hanem a kormányzati uralmi szintet is újra elérni, nos, ezek inkább a politikai bohózat kategóriájába tartoznak. Vagy annyira korlátoltak tehát, hogy nem látják a globális SZDSZ határozott stratégiáját, amely például még Németországban is eltűntetni igyekszik az ottani lokális SZDSZ-t, a liberális pártot, mint élő bűnjelet, vagy annyira kétségbeesettek, hogy látják ugyan mindezt, de a saját közvetlen egzisztenciájuk maradékának megőrzése érdekében vállalják a „gazdi" akaratával való szembemenetelést. Korlátoltságuk azt is takarásban hagyja számukra, hogy a „gazdi" most jó darabig éppen az Orbán Viktoréhoz hasonló berendezkedések tartós uralmában látja a jövő forgatókönyveinek alapértelmezett logikáját. Az ok viszonylag könnyen áttekinthető. A magyar lokalitás az egész térségen belül is a leginkább kiszolgáltatott, így a nemzeti „szabadságharcos" retorika ugyan lendületesen hangzik, de tartalmilag az ország összességében semmivel nincs kevésbé függő helyzetben és kevésbé kifosztott állapotban most, mint 2010-ben volt. Vagyis kifejezetten előnyös a globális SZDSZ számára az, hogy a zavartalan kifosztás, és a fennálló rend elleni lázadás féken tartása egy magát nemzeti radikálisnak valló erő uralma alatt valósul meg. Még az sem zárható ki teljesen, hogy a „hitelesség" növelése érdekében a globális SZDSZ maga is igyekszik mindent megtenni azért, hogy a „szabadságharc" látszata minél meggyőzőbb legyen. Logikailag hibátlan az a következtetése, hogy sokkal stabilabb, következésképp sokkal alacsonyabb „fajlagos költség mellett" kifosztható az ország, ha Orbán Viktor berendezkedése tartósan fennmarad.

És végül az utolsó nagy blokkja a lokális SZDSZ politikai sikerességének a „szabadság" univerzális kultusza. Az emberi jogok apoteózisa, a környezettudatosság és a szociális érzékenység – a peremhelyzetű társadalmi csoportok megsegítése, a szegényektől a homoszexuálisokig, a cigányoktól a rokkantakig és a hajléktalanokig. És a mindehhez kapcsolódó fölényesen magabiztos ígéret: „Tudjuk, merjük, tesszük". Aligha csodálkozhatunk azon, hogy kezdetben mindez elképesztő erővel hatott a magyar társadalomra, részben közvetlenül is elbűvölte a „népet", részben a teljes mentális csapdába csalt, „véleményvezérként" működő humánértelmiség által közvetített hatásként is rendkívüli erejű volt. A dolog azért tragikomikus, mert ma már többé-kevésbé mindenki számára világossá vált, hogy éppen a Magyarország nevű lokalitást a helyi SZDSZ segítségével kifosztó globális SZDSZ *az a „szuperstruktúra" amely ezeket a peremhelyzeteket folyamatosan és bővítetten újratermeli.* Hogy a nemzetállamot, mint a közösség elemi érdekeit képviselni hívatott „utolsó védművet" (Czakó Gábor megfogalmazása) éppen ez a „szuperstruktúra" rombolta/rombolja le, pusztulási lejtőre lökve ezzel az emberi lét külső és belső természetének minden fontos elemét – permanens

„(…) a lokális SZDSZ, hála a magyar társadalom végzetes tudatlanságának, a helyi elitek végtelen kollaboráns korruptságának, tökéletesen kifosztotta az országot, pontosabban sikeresen »rászerelte« azokat a kifosztó szivattyúkat, amelyek segítségével a globális SZDSZ számára a folyamatos kifosztható állapotában tartható."

ökológiai, szociális és kulturális válságba taszítva a magyarságot. Hogy aztán érzékeny lelkű „jogvédőként" cinikusan röhögve, farizeusképpel hullajtson krokodilkönnyeket az éppen általa nyomorúságba lökött páriákért. Illetve, ahol csak lehet, éppen reménytelen (általa reménytelenné tett) helyzetüket kihasználva, hamis öntudattal radikalizálva őket fegyverként vezesse a megmaradt magyarság ellen. Az ontológiai fegyver szerepét a hamis identitás felépítése illetve a meglévő identitás összezavarása tölti be. Ez megy végbe a cigányság esetében, a homoszexualitás terén, sokszor a különböző fogyatékkal élők esetében is. Valójában olyan társadalom-újratermelési örvényléseket hoztak/hoznak mindezzel létre, amelyek egyre zavarosabb interferenciákat keltve hatalmas energiákat visznek el teljesen értelmetlen és improduktív, sőt kifejezetten destruktív célokra, miközben e drámai helyzetben lévő csoportok állapota valóságos társadalomstratégiára épülő átgondolt és összehangolt cselekvést kívánna.

A most lokális SZDSZ-ként kimúló „primer tumor" – tehát huszonöt évvel a megalakulása után – eddigi formájában ugyan megszűnik létezni, ám számtalan „áttéttel" a társadalom szövetrendszerének legkülönbözőbb mezőiben továbbél, és talán rejtettebben ugyan, de éppen ezért veszélyesebb formában továbbra is kifejti romboló hatását. A sokoldalú és részletes elemzés azért volna nagyon fontos, mert, ha ez a pusztítás már nem is tehető meg nem történtté, alapos tanulással talán elejét vehetnénk hasonló tragédiák kialakulásának. Ez az írás e tanulási folyamat megkezdéséhez kívánt ösztönzést adni.

„(…) a »gazdi« most jó darabig éppen az Orbán Viktoréhoz hasonló berendezkedések tartós uralmában látja a jövő forgatókönyveinek alapértelmezett logikáját. Az ok viszonylag könnyen áttekinthető. A magyar lokalitás az egész térségen belül is a leginkább kiszolgáltatott, így a nemzeti »szabadságharcos« retorika ugyan lendületesen hangzik, de tartalmilag az ország összességében semmivel nincs kevésbé függő helyzetben és kevésbé kifosztott állapotban most, mint 2010-ben volt. Vagyis kifejezetten előnyös a globális SZDSZ számára az, hogy a zavartalan kifosztás, és a fennálló rend elleni lázadás féken tartása egy magát nemzeti radikálisnak valló erő uralma alatt valósul meg. Még az sem zárható ki teljesen, hogy a »hitelesség« növelése érdekében a globális SZDSZ maga is igyekszik mindent megtenni azért, hogy a »szabadságharc« látszata minél meggyőzőbb legyen. Logikailag hibátlan az a következtetése, hogy sokkal stabilabb, következésképp sokkal alacsonyabb »fajlagos költség mellett« kifosztható az ország, ha Orbán Viktor berendezkedése tartósan fennmarad."